

Първият ден след Нова Година

by 67A » Sun Dec 11, 2011 9:14 pm

Сестра Аркансил (копирайт)

Посвещава се на едни малки цигуларки и пианистки, някои от които вече са пораснали, а на други този тежък преход още им предстои

Беше първият ден на новата година и празненствата бяха отшумели, подаръците отворени, а бонбоните изядени. Трите Малки Момиченца седяха на пода пред елхата, на която догаряше последната коледна свещичка. Беше малко тъжно, защото възрастните бяха казали, че е време да се прибират вече играчките от елхата, от чиято зелена премяна тихо се сипеха иглички. Някои клончета бяха съвсем голи, но така стъклените топки се виждаха по-добре. Но най-красив беше върхът на елхата – той беше останал от времето на бабата на Малките Момиченца. Беше стъклен, коледно червен, а на долната топка имаше вдлъбнатинка като плисирана пола, ама здраво стегната. Цяла година той спеше в една кутия с памук и излизаше само за няколко дни по Коледа, затова сякаш се смееше през цялото време.

- Утре пак почваме училище, - каза едното Малко Момиченце.
- Тъкмо ще разберем кой какво му е донесъл Дядо Мраз и ще видим кой е бил най-послушен,- засмя се другото Малко Момиченце.
- А пък аз отивам направо да свиря! – похвали се третото, най-Малкото Момиченце.
- Да, цигулките си починаха тези дни от нас, поне твоята от теб! Интересно, те дали се уморяват да свирят... – замисли се Най-Голямото Момиченце.
- Ами, защо ще се уморяват, те най-много това обичат да правят! – заинати се Най-Малкото Момиченце.
- Ти откъде знаеш?
- Моята цигулка ми каза!
- Цигулките не говорят. Моята ама точно не говори. Пее, свири, това да, но не говори.
- Ти просто не си слушала внимателно. А и много силно я дърпаш за струните, може да ти е сърдита...
- Добре, че аз свиря на пиано, там не можеш да дърпаш струните. Може да ти е сърдита, Най-Малкото Момиченце сигурно е право, - добави мъдрост Средното Момиченце.
- Остава да кажеш, че и пианото говори! – разсмя се Най-Голямото Момиченце.
- А защо да не мога? – прозвуча зад гърбовете на Момиченцата. Те скочиха и се загледаха в черното кабинетно пиано с двата брознови свещника. Капакът беше леко отворен като усмивка и се виждаше редицата клавиши. Черните клавиши даваха усещането, че пианото беше чоплило слънчогледови семки и беше забравило да си измие зъбите.– Впрочем, Млади Госпожици, имам към вас една бърза молба. Отидете и отворете калъфите на цигулките, защото някой ги е заключил вътре и те ще закъснеят за семейната среща.
- К-каква семейна среща? – направо заекна Най-Голямото Момиченце.

- На първия ден на новата година всички цигулки се събират заедно и се срещат с техните баби и дядовци, вие не знаехте ли? Обикновено никой не свири на цигулка първия ден на новата година и това минава незабелязано.

Действително, от калъфите за цигулки се чуваше нетърпеливо потропване. Двете цигуларки бързо отвориха черните калъфи и оттам изскочиха двете им цигулки. По-малката, една шестнайстинка, се отърка като кученце в Най-Малкото Момиченце. По-голямата беше поддържана, но вежливо наклони гриф и размърда ключове. Беше много смешно, сякаш плюшено мече мърдаше два чифта уши. След тях изскочиха лъковете и затропаха по пода.

- Закъсняваме! Дядо ще звъни сърдито! – казаха те.
- Благодарим ви, че ни извадихте! – каза Шестнайстинката. – Време е да тръгваме!
- А ние може ли да дойдем? – попита Най-Малкото Момиченце, което не беше усвоило докрай етикета на възрастните.
- Може, защо не! Тъкмо ще ви запознаем с цялата фамилия! Някои от тях даже обичат да им дърпат струните! – каза Осминката. Пианото беше единственото достатъчно възрастно да оцени косия поглед, който цигулката хвърли на Най-Голямото Момиченце. Черният инструмент се засмя широко.
- А как ще стигнем до там? – попита практичното Средно Момиченце. – Далеч ли е?
- Не, входът е ей-там, на върха на елхата. Сега пианото ще направи стълбичка и тръгваме.

Клавишите на пианото изскочиха и се строиха в редичка, която стигаше от въртящото се столче до украсението на върха. Най-Малкото Момиченце събу лачените си обувки и скочи на столчето. Един лък се протегна, за да има то къде да се хване. Момиченцето малко се поколеба, стълбата нямаше перила и си беше страшничко. Двете цигулки разбраха това и изстреляха грифовете си до най-горното клонче. Охлювчетата на краищата им се увиха около него, а струните се обтегнаха като перила. Най-Малкото Момиченце се заискачва внимателно. Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-малко ставаше. Средното Момиченце изу своите лачени обувки и дръпна Най-Голямото Момиченце за ръкава.

- Да се надяваме, че още са ни чисти чорапите! Давай, че изоставаме! – и понеже беше добро дете, то духна огънчето на угарката от свещичка, защото знаеше, че свещите не трябва да се оставят да горят сами.

Двете по-големи Момиченца се затичаха след най-малкото, а след тях заподскачаха лъковете. След тях тропкаха цигулките, като внимаваха парапетът да е винаги натегнат правилно. Когато всички се събраха на последния клавиш, вдлъбнатинката на върха се отвори като обектив на фотоапарат, но от онези старите фотоапарати, които имаха ленти и не биваше да се отварят. Един по един гостите прекрачиха прага и след тях вратата се затвори. Клавишите изтрополяха обратно на място, а празните калъфи се затвориха.

В гостната на семейство Лъкови беше шумно и весело. Лъковете се присъединиха към една група техни побратими, където веднаха се включиха в спора за качествата на различните видове колофон. Обсъждаха се новите аромати, бистреше се дали червеникавият цвят вече излиза от мода или тъмно-жълтото ще се наложи само от следващата година. По съседство няколко лъка показваха новите косми, които бяха получили през годината от техните цигулари и дори показваха снимки на конете, които бяха пожертвали опашките си за тази благородна цел. Повечето бяха сребристо бели, а зад гърба на единствения червеникав лък се шушукаше за прекалена екстравагантност.

Осминката като истинска светска дама представи трите Малки Момиченца на по-големите цигулки, които направиха реверанс. Привлечени от шума се приближиха Лелите Виоли, братовчедите Виолончели и пралелята Виола-да-Гамба, което вече си беше направо чудо, като се има предвид почтената и възраст. Тъй като Осминката честно беше представила Най-Голямото Момиченце като прекрасна цигуларка, семейство Лъкови помолиха тя да им окаже честта да изспири нещо заедно с Осминка. Най-Голямото Момиченце първоначално се стесняваше, после се опита да се измъкне, че няма акомпанимент. Тук се дотъркаля на металните си колелца един древен Клавесин, който предложи своите клавиши от слонова кост и абаносово дърво на Средното Момиченце и то с радост се съгласи. Срочно беше повикан Лъка и музиката започна.

Когато продукцията свърши, цигулките и виолите отрупаха двете музикантки с похвали.

- Толкова отдавна не сме имали дует музиканти на гости! – Мама Цигулка избърса ефовеите си с една кърпичка за колофон, която Татко Цигулка взе назаем от един Контрабасов Лък.
- Ако не ме лъже паметта, откак Кшиштоф беше тук с Игнаций Ян, трябва да е било първата година на Втората Световна Война. Колко наши роднини загинаха в нея... – въздъхна тежко една изподраскана стара цигулка.
- Но ако Игнаций Ян е този, за който ни разказваха в училище, то той е бил вече възрастен... – неуверено каза цигуларката. Тя си спомняше от портрета в училищния коридор един много стар джентълмен с бомбе и мустаци.
- Да, господин Падеревский беше почти на осемдесет години. Но това никога не му е пречело. Той прекрасно се разбираше с пианата, разбираше от цигулки, а и от мустаци разбираше, - засмя се една голяма тъмна цигулка, която имаше глава на сатир вместо охлювче на края на грифа.

Виолите и цигулките се унесоха в спомени за различните изпълнители и композитори, прехвърчаха имена от учебниците по история на музиката, Най-Голямото и Средното Момиченца научиха някои случки, които точно не бяха описани в учебниците и едва ли щяха да бъдат, и затова се бяха превърнали в слух, за да могат да разкажат на приятелчетата си всичко до последната нехубава дума.

Шестнайстинката доскача до Най-Малкото Момиченце.

- Ела да те запозная с Баба и Дядо! Те не могат вече много да ходят, но ще ти се зарадват, обещавам!

Дядото на Шестнайстинката беше една достолепна Лира. Неговите позлатени кръгли къдрици отстрани и изящна форма бяха същите като на рисунката върху нотните листове на Най-Малкото Момиченце.

- Много се радвам, че дойдох! Аз никога не съм виждала Лира на живо! – каза то честно.
- И ние се радваме. Шестнайстинка каза, че скоро ще започнеш да свириш пицкато, верно ли? - Дядото дрънна със златистите си струни.
- Не зная. Засега само гами има, и сигурно на Шестнайстинка и е скучно с мен...
- Ни най-малко, нали от нещо трябва да се започне. Пък и аз съм малка цигулка все пак. Виж, ако имах на Баба струните.
- Който завижда, погрознява! – засмя се Баба й, една огромна Арфа от червено дърво със седефени инкрустации. – Остани си щастлива малка цигулчица. Ако твоето приятелче иска да опита как се свири на мен, аз нямам нищо против.

Най-Малкото Момиченце опита няколко акорда от учтивост, но Арфата беше прекалено голяма за него. То дръпна също струните на Дядо Лира и се загледа в картината над него. Това беше звездна карта!

- Вие обичате да седите под звездите? – попита Най-Малкото Момиченце несигурно.
- А, ти си застанала под малко неправилен ъгъл. Ела по-насам, оттук се вижда каква е звездната карта.

Наистина, сега заедно със звездите се виждаше и изображението на орел, държащ лира.

- Това е нашият прадед, Орфеевата Лира. Когато Вакханките убили неговия музикант Орфей, те хвърлили Орфеевата Лира в реката, която е там близо да вас, сега и казват Марица. Но по това време имало един бог Зевс, който сигурно е бил музикален, и той пратил орела си да вземе Лирата и да я занесе на небето, защото никой след онзи Орфей не трябвало да свири на нея. Там Орелът с Лирата се превърнали в звезди и сега това е съзвездие, което така се казва, Лира, и ти можеш да видиш звездата му Вега през лятото.
- Дядо, ще отидем с Най-Малкото Момиченце да видим портретите в коридора преди да са дошли всички гости, може ли?
- Добре, добре, само не се бавете, защото има още кеманета да идват! – предупреди Дядото на нетърпеливката.

В коридора имаше много портрети. Най-голямо впечатление на Най-Малкото Момиченце направиха един кобиз, който беше нещо като голяма чаша с много дебели струни, една византийска лира, изобразена на мозайка, и един морин хуур, кото беше изписан направо на конска кожа! Този последният приличаше на цигулка, но беше малко като сплескан горе квадрат и имаше конска глава вместо охлювче. По-нататък се виждаха калиграфии на ребаб, който със сигурност беше роднина на Бабата Арфа, защото двамата имаха същите седефени украшения, макар той да приличаше на тиган с една дълга и една къса дръжки.

Изведнъж от гостната се донесе глъчка. Шестнайстинката и Най-Малкото Момиченце дотичаха задъхани.

- Имаме една дама, на която точно сега и се досвирило! Всички цигулки трябва веднага да се върнат по местата си. Засега Звънецът на Вратата ѝ отвлича вниманието, но това ни дава съвсем малко време!
- Ние няма да успеем да слезем по стълбата на пианото! – беше на път да се разплаче Най-Голямото Момиченце.
- Има и по-кратък път, ние тогава закъсняхме за него! Бързо в кутията на чичо Контрабас! Той работи в операта, там днес е затворено!

Кутията беше голяма и черна, а вътре в нея беше съвсем тъмно. Трите Малки Момиченца, Осминка, Шестнайстинка и лъковете едва се побраха в нея и капакът хлопна.

- Ако ви е страшно, затворете очи! – дръннаха струните на Шестнайстинка треперливо. Малките Момиченца веднага последваха съвета ѝ.

В стаята с елхата влязоха Дядото и Бабата на Малките Момиченца. Трите млади дами спяха щастливо до коледното дърво, което обясняваше тишината.

- Защо са си събули обувките пред пианото? – учучди се Дядото. – Не може и трите едновременно да са решили да свирят на шест ръце и по чорапи, нали така?

Бабата на Малките Момиченца потупа капака на пианото сякаш беше добро домашно куче. Единият му свещник ѝ намигна и тя се усмихна. Всъщност, Шестнайстинка беше нейната първа цигулка. Бяха ѝ я подарили за една Коледа преди много, много години, заедно с червения връх на елхата. Бабата на Малките Момиченца избърса една парафинова сълза от свещника и каза:

- Сигурна съм, че те сънуват едно и също. Дай им време да поспят! После ще ни разкажат!

И двамата възрастни излязоха от стаята на пръсти.